

Áll(t) a bál

Idő: 1985. november 29.
Színhely: Tisza Szálló összes terme
Rendezvény: 39. Jogászbál

Jakab Tamás, a bál főrendezője a JATE-ről:

— Mint harmadéves joghallgató évfolyamtitkár, hivatalból váltam szervezővé. A kari vezetőség segített a munkában. A Tisza Szálloda-val októberben vetők fel a kapcsolatot: készségek voltak. Úgy látszott, nem lesznek nézeteltéréseink. Hát tévedtünk. Például a vacsorára 3 menüajánlatot kaptunk, de amikor a konkret tárgyalásra került sor, késhegyre menő vitákat kellett folytatni. A tavalyinál 10 000 Ft-tal kedvezőtlenebbül szabták meg feltételeiket.

— Ezért nyilván nyújtottak is valamit?

— Már az előzetes teremrajzok, amelyek az asztalok elhelyezkedéséről készültek, sem feleltek meg a valóságnak. Mi jeleztük a bál előtt az igényeinket, és kértük, hogy ennek alapján rendezzék be a termeket. Nem ez történt, így a vendégek előtt kínos pillanataink adódtak. De ez csak a kezdet volt.

— A szállóvendégek ilyenkor elkülönülnek?

— Megkülönböztetésük nem volt megfelelő. „Szállóvendég” címen egyéb kétes elemek is beszivárogtak a Tiszába.

— Milyen volt a szervezők (JATE és a szálloda) közötti kapcsolat?

— Több vezető (a szálló részéről) már eleve minősíthetetlen hangnemből beszélt a mi rendezőinkkel. A bál alatt pedig nagyon elfajultak a dolgok. B. úr egyik rendezőnk szendvicslopással gyanúsította meg, és kis híján tetlegességre ragadtatta magát.

Egy másik esetben — sajnálatos módon — a tettegesség be is következett. Egyik bál vendégünket, aki egyébként ügyvéd, szájon vágta ugyanezen úr. Sőt, amikor a bántalmazott személy a rendőrséget akarta kihívni, még ki is akarta vezetetni a helyszínről. Már ekkor és ezért (éjjel 1 órakor) azzal fenyegetőztek, hogy berekesztik a bálát. Később arab szállóvendégek provokáltak verekedést a presszó-részben.

— De szerződésnek készülnie kellett, nem?

— Igen, készült. Végül is a részükre járó, szerződés szerinti összeget már megkapták a bál bezárása előtt, éjjelkor... Igenám, de a minél nagyobb és hosszabb ideig tartó fogyasztás is nyilván érdeke a szállónak, nemcsak a terembérléért felvett pénz jelenti a hasznot.

— Mit tudsz mondani a könnygáz-históriáról?

— A bejáratnál személyi motozást nem tartottunk. Ez emberileg kivihetetlen és neveléses is lett volna. Az az elképzelés volt, hogy fordult elő, hogy valaki könnygázt (vagy tüsszentőport?) hozott magával. Az este folyamán két ízben, legnagyobb sajnálatunkra, ügködött. Nem sikerült elcsipnünk.

— Miért maradt el a szépségkirálynő-választás?

— Technikai okok miatt.

— Ez mit jelent?

— Nézd, a verseny tisztaságát tavaly, tavalyelőtt többször is megkérdőjelezték, ezért a sértődések elkerülése végett nem tartottuk meg. (Annak ellenére nem választottak bálkirálynőt, hogy azt a bál előtti haogymányos belvárosi toborzókörút a kikiáltó beigérte. De legálább néhány hölgy sminkje így szárazon maradt.)

— A program többi része milyenre sikeredett?

— Reméljük, hogy hagyományra válik az óriási sikert aratott Szöke Tisza táncklub bemutatója és a jazz-balet. Még rendezői emblémával rendelkezők

sem tudták átverekedni magukat a táncosokat körbeállók gyűrűjén.

— Mi a tanulság tehát a bálról?

— A felmerült kisebb problémákat a Tisza Szálloda csak ürügyként használta fel arra, hogy kitakarítson bennünket, bálozókat, idő előtt. A rendőrségi engedély hajnali 4-ig szült, de a szálló ügyeletes vezetője önhatárulag befejeztette a bálát. A pincérek magatartása is kritikán aluli. Kávét és egyéb szeszes italt sem voltak hajlandók felszolgálni 2 óra után. Több vendégünk hiányolta a rendes fűtést a földszinti „1”-es étteremből.

— Meglehetősen drága mulatság a jogászbál, nem?

— Csak példaként: 1 dl pezsgó 35, egy üveg bor 110—150 Ft volt. A sörtét egy 40-est fizethettek a bálozók, a presszóban 23 Ft-ért árulták a felvett narancslevet. S ha még mindehhez hozzászámítjuk a belépők árát is — 120, 160, 250 Ft —, akkor igazán nem panaszkodhat a költségeink vágyó, jobbára ösztöndíjból élő egyetemi hallgató.

— Utózongák?

— Másnap délután beszélgetést folytattunk a szálló vezetőivel. Elismerték, hogy kifogásaink valóságok.

— Lesz még jogászbál a Tisza Szállóban?

— Péntek hajnalban nem úgy nézett ki a dolog, de aztán változott a kép. A Tiszának ez nagy üzlet: összes termek foglaltak ilyenkor, és az elfogyasztott vacsorákból is szép summa folyik be.

— Gondolom nektek is megérte, nemcsak a Tiszának?

— Erről csak annyit: a bevétel a terveknek megfelelően alakult. (Vagyis: megérte.)

A másik szempont

Bánfi László és Pintér András étteremtőnök a Tisza Szálloda részéről:

— Egy szezonban a Tisza szálló 30—35 bálát bonyolít le, de állíthatjuk: az összesen nincs annyi gond, mint amennyi a jogászbállal. Ez még sosem folyt le rendben. Elhíhet: nekünk nagyon kellemetlen, mert ha egy összejevetelen problémák vannak, nem az jut a vendégek eszébe, ki volt a rendező, hanem az, hogy az a Tiszában történt. S ez a rossz benyomás nekünk erkölcsi kárt jelent, ami maga után vonhatja aztán az anyagi kárt is.

— Miért volt kavargás már a vendégek érkezésekor, az asztalhoz ültetéseknel?

— A teremrajzot nem hozták el nekünk a bál előtti este, hiába telefonáltunk rájuk. Senki sem fogadta a bejáratnál az érkezőket, nem voltak „ültető-emberek” Mi nem tudtunk eligazodni a bál belépőkön álló, számunkra rejtélyes jelölésekkel. Kellemetlenül érintett bennünket, hogy megérkezett a vendég, de asztalánál már mások vacsoráztak.

— Valóban 10 000 Ft-tal „kedvezőtlenebb feltételeket szabtak” a tavalyinál?

— A 10 000 Ft messze nem igaz. Egy vacsora az idén 10 Ft-tal került többe, hisz közben eltelt egy év, itt sem lett olcsóbb semmi. Ez a dolog gazdasági része. Ahhoz pedig jogunk van, hogy a Tisza rendezvényein árainkat magunk szabjuk meg mindenféle indoklás, magyarázat nélkül. Jövőre egyébként még 135 Ft-ért sem tudjuk vállalni a vacsora előállítását

(Vagyis a kedves vendég mindenképpen csillagokat fog látni: vagy az éhségtől, ha az árak miatt nem rendel vacsorát, vagy a számla láttán.)

— Azt pedig utólag nem lehet bizonyítani, hogy az általunk felszolgált narancslé hígított lett volna. Ott, rögtön kell az ilyet tisztázni. Egyébként bármilyen étel-, ital-, vegyvizsgálat volt is eddig a Tiszában, az eredmény mindig negatív volt.

— Miért rekesztették be a bálát a szerződésben rögzítettél korábban?

— Az üzleti megállapodás a nyitvatartásról hajnali 3 óráig szült, de olyanfajta rendbontások fordultak elő, amelyeknek bármelyike miatt be lehetett volna fejezni a bálát korábban, mint ahogy befejeztük.

— Mire gondolt?

— Szám szerint 6 db pofozkodás, szerencsére sem a mentők, sem a rendőrség segítségére nem volt szükség. Éjjelkor és éjjel 2 órakor könnygáz-sprayt használt valaki a presszóban. A bárzenészeknek folyt a könnye (a vendégeknek is), ezért ott nyomban abba is maradt már ekkor a zene. Általános zárórát rendeltem el 1/4 3-kor, és saját megnyugtatósomra még a rendőrséget is felhívtam. Az ügyeletes tiszt helyeselt, ugyanis ahol több, mint 800 ember tartózkodik, ott nem vicc az ilyen spray. Ha ez 9-kor, vagy 11-kor fordult volna elő, ugyanígy befejeztettem volna a bálát.

— Tehát az utolsó csepp a pohárban ez volt?

— Igen. A JATE-s rendezők nem álltak a helyzet magaslátán. Éjjeltől már csak egyikük volt a bejáratnál, saját bevallása szerint ő is el-elhagyta posztját (vacso-rázott, dolgát intézte). Pedig az éjjel a legkritikusabb időpont. Ekkor jöhettek be azok az arabok is, akik később verekedésbe keveredtek. Hangsúlyozom, ők nem szállónk vendégei voltak. Az ügyvéd úr pedig (tanúink vannak rá) pofont nem kapott.

— Az italfogyasztás?

— Rengeteg alkoholt hoztak be kintől. Ez nem éppen kifizetődő nekünk. Számszámra törtek össze poharak, amelyeknek darabja 50 Ft. Arról a nem európai-szintű mocsokról (lehányt falak, betört képeretűvegek), ami itt maradt, ne is beszéljünk.

(Valóban ne, mert az alkoholt árusító helyek környéke mind ilyen, legyen az egy kricsni vagy hotel. A részeg az mindenütt részeg, nem válogat, hogy hová „rökázzon”.)

— Biztosítanak ezek után helyet máskor is jogászbálnak?

— Igen. De olyan feltételeket szabunk, hogy botrányra sor ne kerülhessen. Nagyon furcsa volt, hogy a főrendező illegálisan állóhelyeket is eladott, holott erről nem szolt a megállapodásunk. A Tisza első osztályú hely, 800-nál több főt ilyen szinten ellátni nem képes. Legközelebb pedig már az első agresszív megnyilvánuláskor bezárjuk a bálát.

— Mikor tisztázták a félreértéseket?

— A rendezvény másnapján volt ugyan még egy megbeszélésünk a rendezőkkel, de nem jutottunk közös álláspontra. A bál óta egyébként még senki nem keresett fel bennünket hivatalosan, mi is történt valójában. Hol vannak a bál védnökei? Nincs a jogi karon egy ember sem, aki felelősséget érez ezért? A tanulófőrendezőnek kell a nyakába venni mindent?

Sz. É

(A kérdést a nyilatkozó két hónapja, december elején fogalmazta meg. Minden bizonnyal sokan várnak választást Mi is)

Az Európa Kórusban, Hollandiában

Minden úgy kezdődött, hogy néhányunkat elküldött az egyetem énekkara Visegrádra. Az Európai Kulturális Fórum idején itt a főiskolák és az egyetemek kórustagjai énekeltek együtt a megalakult Fesztiválkórusban. Ekkor találkoztunk először az Európa Kórus tagjaival. Mi is az az Európa Kórus? — kérdezheti valaki. Az Európa Kórus 1983-ban Innsbruckban, Ausztriában alakult 7 ország, 44 fiatal énekeséből, az AGEK szervezte kórusfesztiválon. Ez a kórus csak egy hétig működött, 5 napon keresztül folyt a próbák, tanulták a műveket, majd adtak egy koncertet. Elhatározták a résztvevők karmesterükkel Fritz der Wey-jel együtt, hogy ezután minden évben találkoznak, néhány napot próbálnak, majd koncerteznek. Létrejött a tagok által kezdeményezett Európa Kórus. Legközelebb Hollandiában, majd sorban: Belgiumban, Finnországban és Olaszországban szervezték meg a találkozót, legutóbb pedig újra Hollandiában, Zoetermeerben. Ezen már mi is ott voltunk, öten a JATE-ről. Azonban míg odautazhattunk, volt némi elintéznivalónk. Hadd szóljak egy keveset a szervezés nehézségeiről!

November közepén kaptuk meg — először csak ketten ötönk közül — az első levelet, amelyben még csak arról érdeklődtek, hogy szeretnénk-e résztvenni. Természetesen igennel válaszoltunk. Az egyetemen rektorunk és az illeté-

(Kohlmann Péter felvétele)

kes rektorhelyettes azonnal „kiutalta” számunkra a szolgálati útlevelet, feltéve, ha szállást, étkezést biztosítanak nekünk. Ezután érdeklődött mi is a részletek iránt. Hamarosan — bár már november vége volt — egy részletesebb tájékoztatót kaptunk mindannyian. Megtudtuk, hogy december 27-től január 4-ig tart a találkozó, szállást, étkeztetést biztosítanak, de egyéb kiadásokra 175 hollandi forint (körülbelül 3000 Ft) részvételi díjat kell befizetnünk fejéenként. Felsorolták a műveket, amiket meg fogunk tanulni, és arra kértek, hogy népviseletet vigyünk a szereplésekre. Szolgálati útlevele — mint sokan tudják — az egyetemista valutát nem kap. Magánál is csak 2000 Ft-nyi valutát tarthat. Meg volt tehát az első feladat: hivatalosan valutát kell szereznünk. A fel egyetemi vezetőség: dr. Kocsondi András nevelési rektorhelyettes, dr. Csikós Mária a rektoriából és Sebők Jolán a külügytől „nekünk dolgozott”. Szikra pattant a közművelődési titkár, Pete Gyuri fejében: megpályáztuk a Soros Alapítványt! Azaz kérelemmel fordultunk a Soros Alapítvány Budapesti Akadémiai Bizottságához. A bizottság fiatal művészeket, kutatókat támogat, valuta keretét biztosít számukra, és ugyanígy intézeteket kutató- és kulturális csoportokat is finanszíroz.

Közben újabb levelet kaptunk Hollandiából. Ezt lefordítottuk, megírtuk az összes iratot, befizettük a szükséges pénzt. Már a rendőrségen voltak az útlevélekérelmek is. Rohamra készen álltunk. Mindenben segített dr. Szondi Ildikó, az énekkar tanárelnöke és a JATE PB többi munkatárs (teremmel, nyelvismerettel türelemmel), valamint a „KISZ biz”.

Tehát rohamra készen álltunk. És megkaptuk! Megkaptuk a Soros alapítványtól a szükséges összeget. Átutalták a megadott bankszámlára, Gyors, pontos elegáns ügyintézés. Köszönjük! Ekkor már december 17-e volt. Most indult be csak igazán a gépezet. A rendőrség rekord idő alatt kiadta az útleveleket. (XII. 18.) Másnap reggel Budapesten a Művelődési Minisztériumban voltam velük. Ott a következőkkel „nyugtattak” meg: a holland követségen valószínűleg csak 20-án dolgoznak, a karácsonyi ünnepek miatt pedig feltehetően csak június 2-tól a többi követség. Szerencsénk ebből csak annyi volt valós, amit a holland követségről mondtak. Másnap kiadták a vízumokat. Az NSZK követség 23-án délelőtt adta ki a vízumokat. Nagyon sokat jelentett a MM dolgozóinak támogatása is. Ha ők nem fogadnak soron kívül, akkor... 23-án kezünkben voltak a vízumok és ötből három menetjegy.

Ötönk közül ketten MÁV alkalmazottak gyermekei vagyunk. Nekünk külön, kedvezményes jegy jár. Az egyiket az ünnep előtti forgalomban 2 óra sorban állás és 4 óra várakozás után megkaptam. De a másik jegy?! A másik vasúti kedvezményes jegy valahol elakadt. Emiatt karácsony előtt már nem lett kész. Bizva a jó szerencsében Kohlmann Péterrel megbeszéltük, hogy egy nappal később utanjunk. Addigra megszerezte a jegyét. Így december 26-án 16.10-kor a Wiener-Waltzer expresszrel négyen — Tóth Eva, Ruszcsák Mária (Ruszi) Bense Pali és én — elindultunk Hollandiába.

Péternek nem maradt „más” hátra, mint 27-én reggel Budapestre utazni és a délutáni expressz indulásáig mindent elintézni. Gyorsan megkapta az igazolványt, melyre jegyet kaphat, s elment a MÁV Központi Jegyirodába. Ott a következőket mondták neki: Csak valutáért válthat menetjegyet! (Szolgálati útlevele?) Ha forintért akar jegyet hozzon a Magyar Nemzeti Banktól ilyen, s ilyen, pecsétet engedélyt! Péter elment az MNB-be. Igen ám, de ott csak úgy nem adhatnak akármelyik engedélyt! Ezek után Péter telefonált ide-oda, végül azt tanácsolták, menjen a Művelődési Minisztériumba. Elment. Egy ottani dolgozó adott igen nagy segítséget. Papírt, igénylést, aláírást, pecsétet) sőt, aláírást és pecsétet (adott is kioktatta Pétert. Ily módon most már rendelkezéseket, állandó MNB engedélyeket, határozatokat ismerve ment vissza a Központi Jegyirodába. Ott a következőkkel nem voltak elégedettek: Nekik csak az MNB pecsétje a jó. Nekik csak az a fajta nyomatvány a jó, amit ők adnak, amit az MM ad, az nem. Ők az egészet nem is tudják pontosan. (Pedig mindennap ilyet intéznek.) És különben is, mi köze Péternek a saját szolgálati útjához szükséges jegyhez?) Az ilyet mindenki maga intézi, mivel a MÁV külön cég!

Többzsöri oda-vissza ingázás a Minisztérium és a Jegyiroda között, néhány telefon, több órai gyözködés, rengeteg papír, aláírás és pecsét odahatott, hogy lett jegy (XII. 27. 15.30), Péter 16.05-kor fölépelt — kisebb idegköltséggel — a vonatra amely 16.10-kor elindult vele Hollandia felé. (folytatjuk).

MAYER ILONA

V. évf. biol. hallg.

Ki az igazi értelmiségi?

Többen — még innen a harmincon, de az Operencián és az egyetemen már túl — két silesiklás közt egy ke-rek asztal mellett eszmét cseréltek. Volt mit, mint ezt az alábbiak fényesen igazol-ni fogják.

— Az igazi értelmiségi én vagyok — jelentette ki Ellenzéki Bölcsész, igaz, némileg hosszabban, mint az summázatot nyert, de az értelmé nagyjából ez volt.

— Miért éppen Te volnál? — csattant föl Kormánypárti Bölcsész, megfosztva ajkát a forralt borral telt serleg aszszonyias simogatásától.

— Mert Ellenzéki vagyok. — ismételte el vezetőnevet Ellenzéki Bölcsész, s a vita részéről bevezetett.

— Hm, hm... — morgott a diplomás állami alkalmazottból egyéni buherátorrá emelkedett Analfa Béla, s a kiskocsmá ablakából jól megfigyelhető havas hegy-csúcs irányába révedezett, amiről — lévén a vitázók harmincon inneniek — hamar ki kell derülnie, hogy a Lomnici-csúcs nevet viseli, harmincon felüli értelmisé-ginek ugyanis már Ausztriában, vagy Svájcban illendő sielni.

— Érdekes, érdekes... — gondolkodott, mi több polemizálgatott fennhangon dr. Nempolitiz Állók, nagyot szí-vot: Erdélyből származó, népi faragású pipájából, majd szerényen kifejtette, hogy az az igazandiból értelmiségi, akinek az egyetem elvégzéséhez féltucat esztendőre van szükség. anélkül, hogy közben évet ismételné.

— Fityfené! — mondta s mutatta az eddig elhangzot-takról alkotott véleményét Jog Asz, de részletekbe nem bocsátkozott. Mégis mindenki érezte, hogy a hatásszünet mély belső vívódást takar.

— Fizetni kéne, de nincs pénzem. — rekesztette be az elfajulófélben levő vitát K. Bölcsész, s jelentőségteljesen barátjára, E. Bölcsészre pillantott, aki konokul lehaj-totta fejét. Beszédesebb volt ez minden ékes szónál! A többi szempár az egyénileg buherátorkodó (ld. még: masz-szek) Analfa Bélára esett. S az a mozdulat, amellyel Béla átnyújtotta a százkoronást az udvariasan hajlongó pincér-nek, minden résztvevőben egy pillanat alatt megvilági-totta a vita konszenzusát. Az igazi értelmiségi Analfa Bé-la! Nem csupán azért, mert a társaságból egyedül neki maradt valutája, hanem azért is, mert a késhegyig menő vita folyamán ő volt az egyedüli, aki — miként Garas Dezső a Sándor Pál ren-dezte „Csak egy mozi” c. filmben — végig csöndben maradt. Igaz, közben hüm-mögött egy kicsit.

SZEGEDI EGYETEM

A József Attila Tudomány-egyetem, a Szegedi Orvos-tudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP és KISZ-bizottságainak lapja

Felelős szerkesztő: GÖRÖS RÓZSA

Szerkesztőség: 6720 Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 12-119 Megjelenik havonta kétszer Ára: 2,30 forint. Előfizetési díj egy évre 36,80 forint

Terjesztik az intézményi KISZ-es szakszervezeti bizottságai

Kiadja a Csongrád Megyei Lapkiadó Vállalat Szeged, Tanácsköztársaság útja 10. sz. 6740 Telefon: 12-633. Telex: 82-282

Felelős kiadó: Kispál Antal igazgató

Szegedi Nyomda Szeged, Bajcsy-Zsilinszky u. 28. 6720 1986. II. 5. 444

ISSN: 0230-791X

Felelős vezető: Dobó József igazgató